

The background of the cover is a painting. On the left, a white dog with brown spots is shown from the back, looking towards the right. On the right, the lower legs and feet of a person wearing red checkered trousers and light-colored shoes are visible. The ground is a mix of brown and orange tones. A large yellow circle is overlaid on the right side of the cover, containing the title and author's name.

ZVIERA Z INEJ PLANÉTY

Martin Šiška

**ZVIERA
Z INEJ
PLANÉTY**

Martin Šiška

Text © Martin Šiška 2019
Illustrations © Martin Šiška 2019
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2019

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-4137-9

OBSAH

DVERE	7
O DVOCH KOCÚROCH	10
DIERY DO SVETLA. ALEBO DO TMY.	19
SOPKA, O AKEJ EŠTE NIK NEPOČUL	29
JAZERO	43
ČO TO JE?	52
MOST	63
INDIÁNKA A VIETOR	67
CESTA	74
KOCÚRI ZNOVU NA SCÉNE	78
DŮMOV	83

DVERE

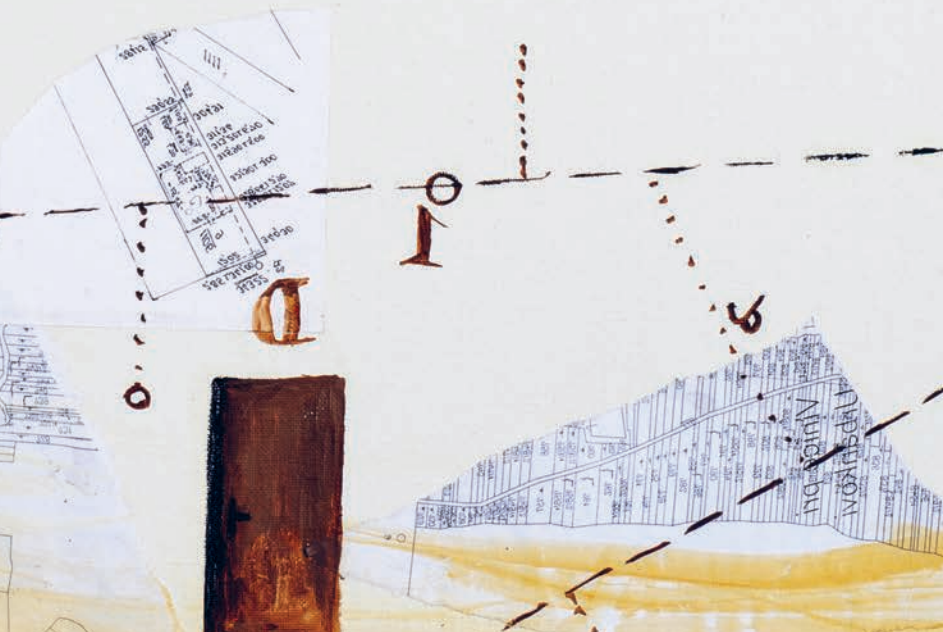
vere boli to prvé, čo Zememerač zbadal, keď sa zobudil. Hľadel na dvere do spálne, ktorými večer vchádzal a ráno vychádzal. Vždy bývali otvorené, teraz ho však prekvapilo, že priliehajú k stene a tvária sa tak trochu namosúrene.

Bolo mu zima, tak si pritiahol paplón k sebe a pozrel sa na hodiny.

Ešte má pár minút čas. Pri nohách cítil teplo. Vedel, že tam leží pes.

Pes sa volal Emanuel. Mohol by sa volať aj inak, to meno si však dal sám. Zememerač si už presne nepamätal, ako sa to stalo – možno jednoducho jedného dňa prišiel a povedal, že sa volá Emanuel. Bola to tá najpravdepodobnejšia verzia, tak ju prijal a už na to nemyslel. Niektoré veci sa udejú len tak. Alebo si ich vymyslíme a potom sme presvedčení, že sa naozaj stali.

Po pár minútach, ktoré boli veru krásne, lebo v nich bolo teplo a ničnerobenie, si Zememerač povedal, že už musí vstať a ísť merať zem. Presne to totiž zememerači robia. Od rána do večera merajú zem. Jej vrásky, hrbole, vyhladené údolia, no i stavby, ktoré na zemi pribúdajú. Tak najprv vystrčil spod paplóna jednu nohu. Jedna noha nahmatala jednu papuču. Potom, ale celkom opatrne, vytiahol druhú nohu a tá nahmatala ďalšiu papuču. Zhodil zo seba paplón a ten zakryl Emanuela. Pes od rozkoše pokrútil chvostom a prevrátil sa na druhý bok.

1111. 1111

E

A

D

I

9

Kobanice

ivice

Nijica

Zememerač sa natiahol a zívola. Vonku bola ešte tma. Prišiel k dverám a zastal pred nimi. Má ich vôbec otvoriť? Čo keď tam bude nejaký bubák? Alebo NIČ? Alebo NIEČO? Potom si všimol, že vedľa neho stojí Emanuel a vrtí chvostom.

„Už ma tá tvoja nerozhodnosť nebaví, otvor dvere,“ povedal.

„Ty vieš rozprávať?“ začudoval sa Zememerač.

„Jasné,“ pozrel sa naňho prekvapene Emanuel. „Vždy som vedel.“

„Ale ja som doteraz počul iba štekание!“

„Ja neviem, čo si počul a čo nie. Vždy som rozprával tak isto ako teraz. Faktom však je, že ti predtým dosť dlho trvalo, kým si pochopil, čo od teba chcem.“

Zememerač si pomyslel, že je Emanuel na psa trochu drzý, ale nič mu nepovedal. Čo ak sa urazí a zase začne štekať? A tak tam stáli predo dvermi a zízali na ne.

„Tak ja ich asi otvorím,“ povedal Zememerač.

Emanuel od zúfalstva zavyl.

„Normálne vystri ruku, chyť kľučku, stlač ju dole a pritiahni k sebe.

Veď vieš, ako sa to robí.“

A tak Zememerač vystrel ruku, chytil kľučku, stlačil ju a pritiahol k sebe.

Koniec koncov, vedel, ako sa to robí.

A odvtedy už nič nebolo také ako predtým. Ale to vtedy ešte netušili.

O DVOCH KOCÚROCH

Zememerač s Emanuelom stáli na prahu dverí. Ibaže tam, kde bývala chodba, chodba nebola. Namiesto nej tam stáli schody. Viedli niekam dole.

„No... A teraz čo?“ spýtal sa Zememerač sám seba. „Kde je moja chodba? A kam vedú tie schody?“

„Neviem, kde je chodba, ale sú tu schody a schody sú na to, aby sa po nich išlo,“ povedal Emanuel.

Ďalej stáli na prahu. Zememerač vo fajnových červeno-čiernych kockovaných pyžamových nohaviciach. Kúpil si ich, keď mal raz dobrú náladu. Jeho bielo-modré námornícke tričko

malo presne sto rokov. Alebo tak nejako. Emanuel oblečenie nenosil. Narodil sa v krásnom bielom kožušku s hnedými fľakmi, a tak ani žiadne oblečenie nepotreboval. Stáli tam päť minút. Stáli tam desať minút. A potom to už Emanuel nevydržal a rozbehol sa.

„Počkaj, nenechávaj ma tu samého!“ vykrikol Zememerač, ale psík už trielil dole schodmi. Hoci sa mu nechcelo, lebo posteľ ho ešte vždy čakala, váhavo sa vybral za ním. Emanuela nevidel.